

BOEKBESPREKING.

The Scallop. Studies of a shell and its influences on humankind bij eight authors, edited by Ian Cox C.B.E., M.A. Published in London, by the "SHELL" Transport and Trading Company Limited 1957, 135 pp. 97 kleurenfoto's en tekeningen en 22 gekleurde afbeeldingen van Pectinidae in de omslag. Niet in de handel.

De "SHELL" Transport and Trading Company Limited herdacht 18 oktober 1957 haar diamanten jubileum met dit fantastisch mooi uitgevoerde boekwerk, bestemd voor haar aandeelhouders. Deze maatschappij is door haar afstamming en naam zeer nauw met de malacologie verbonden. Marcus Samuel (de Vader) dreef in de dagen van Koningin Victoria handel in sieraden, waarbij schelpen een grote rol speelden. Marcus de Zoon en zijn broer Samuel Samuel stichtten deze maatschappij. Het was ook Marcus Samuel die als eerste directeur een schelp koos als handelsmerk en symbool. Sinds mei 1904 voert de "SHELL"-Groep de bekende Pecten schelp als embleem. Haar tankers bevaren de zeeën onder de naam van een mollusk op de boeg, terwijl de betreffende schelp in de Long room van de Officiëren te pronk staat.

Wij verheugen ons als malacologen dat de "SHELL" in haar vele keurige en kleurige publicaties vaak de aandacht vestigt op schelpen. De "SHELL" blijkt er behoefte aan te hebben haar werkers ontspanning te brengen en iets moois te geven. Zoals de Vader van haar Stichter brengt zij de schelpen als sieraad onder de mensen en in dit werk vertelt zij hoe het mensdom de schelp aanwendde als sieraad en symbool, hoe de schelp verschijnt in de kunst vanaf de geboorte van Aphrodite tot in onze dagen, hoe de schelp verschijnt in de heraldiek en op de tafel van de gastronomie.

Na het voorwoord van Lord Gobden geeft Prof. B. Wolledge M.A. een overzicht van de herkomst van het woord "Scallop" in zijn artikel: "Shell, a Word's Pedigree". Dr. W.J. Rees, British Museum, behandelt met Chlamys opercularis als voorbeeld de anatomie en biologie van Pecten schelpen. De buitengewoon goede kleurfoto's van Dr. Wilson geven een schitterende reportage van de aanval van zeesterren op Chlamys opercularis en illustreren prachtig hoe Chlamys, door zijn zwemcapaciteiten, weet te ontkomen "jet propelled". Schelp en dier staan ons nu duidelijk voor ogen. Dan volgen de andere auteurs: Sir Mortimer Wheeler C.I.E., M.C.D. Litt. (A symbol in ancient times), Christopher Hohler M.A. (The badge of St. James), James Laver, C.B.E. (The cradle of Venus), Sir George Bellow K.C.V.O., F.S.A. (Escallops in Armory), Adrian Digby M.A. (An Excursion into the Americas) en ten slotte Paul Gaultier (The Scallop at the table).

Wij kunnen ons voorstellen hoe na dit overheerlijke slot al hetgeen over Pecten is verteld (en gelezen) rustig zal bezinken.

Jammer is het, dat dit boek niet in de handel verkrijgbaar zal zijn. Het artikel van W.J. Rees D.Sc. "The living Scallop" is voor serieuze werkers als overdruk beschikbaar bij N.V. De Bataafsche Petroleum Maatschappij, 's Gravenhage, Carel van Bylandtlaan 30.

L.B.

Siegfried H. Jaekel. Kopffüßler (Tintenfische). Die Neue Brehm-Bücherei, Heft 190, 81 bldz., 54 afb. (1957).

Al eerder besprak ik in ons Correspondentieblad een bijdrage van deze auteur aan deze serie. Dit nieuwe boekje kan ik eveneens warm aanbevelen, ter lezing, maar ook om bij de hand te houden als overzicht van wat er van de Cephalopoda bekend is. Het is evenwichtig van opzet, verantwoord van inhoud, geheel up to date en

-geeft-

geeft de lezer zoveel als in het korte bestek maar mogelijk is. Na een inleiding zijn de bldz. 4-36 aan de morphologie, dus aan de uiterlijke vorm en de bouw van de verschillende orgaanstelsels gewijd. Bldz. 37-59 bevatten de behandeling van de levenswijze en daarna volgen nog hoofdstukjes over de verspreiding der inktvissen, de inktvissen van de duitse zeeën, de betrekkingen van deze dieren tot de mens, het systeem der Cephalopoda en een determinoertabel voor de soorten, die tot de duitse fauna behoren. Een literatuurlijst van 39 titels maakt het mogelijk zich verder op de hoogte te stellen van wat hier uiteraard slechts beknopt behandeld kon worden. De afbeeldingen zijn duidelijk en daardoor een waardevolle aanvulling van de tekst. Hun plaatsing op de bladzijde kan ik echter niet bewonderen. Verder heb ik slechts één aanmerking. Op p.70 staat dat Loligo vulgaris in de Waddenzee slechts bij een zoutgehalte van 30.3 ‰ zou voorkomen. Dat is een vergissing; bedoeld is minstens 30.3 ‰.

C.O. v. R.A.